

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **O. K.**, st. příslušnost: Ukrajina
bytem X, Ukrajina
zastoupený advokátkou Mgr. Kateřinou Lukáčovou
sídlem Reální 172/2, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 5. 2021, č. j. X, ve věci správního vyhoštění

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozhodnutím žalovaná zčásti zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „policie“) ze dne 25. 1. 2021, č. j. X. Tímto rozhodnutím **policie vyhostila žalobce** podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 4 a 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), s dobou platnosti na tři roky.
2. Žalovaná napadeným rozhodnutím změnila citované rozhodnutí policie tak, že stanovila dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen „EU“) na dva roky namísto původních tří let.

3. **Žalobce v žalobě** namítal, že žalovaná vydala napadené rozhodnutí v rozporu se zásadou zákonnosti podle § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“). Žalovaná nezjistila skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti podle § 3 správního řádu. Žalovaná porušila zásadu přiměřenosti podle § 2 odst. 4 správního řádu a nezjistila všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, byla povinna i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce. Žalovaná nerespektovala to, že žalobce se při svém pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“) choval slušně, je zdravý, v produktivním věku s dospělou osobností a má zájem o výkon výdělečné činnosti. Žalovaná pominula tvrzení žalobce, že na Ukrajině je nedostatek pracovních příležitostí, které mu zajistí důstojné a bezproblémové živobytí. Žalobce očekává na území ČR lepší životní podmínky, pracovní podmínky a celkovou seberealizaci. Žalobce navázal v ČR několik přátelských vztahů a plánuje si zde zařídit stálé bydlení a rodinu. Proto si chce zajistit řádné pracovní povolení, které by ho opravňovalo k pobytu. Žalovaná se nevypořádala s tím, že právo na svobodnou volbu povolání a přípravu k němu je základním právem podle Listiny základních práv a svobod. Vyhoštění by mělo být uděleno cizinci, který vstoupil na území neoprávněně. Žalobce nebyl v ČR v pracovněprávním poměru a nemohl ČR způsobit škodu. Správní orgány měly zmírnit tvrdost zákona ze solidárních či humanitárních důvodů a měly rozhodnout o povolení k pobytu žalobce na území ČR. Lhůta vyhoštění na jeden rok je nepřiměřená vzhledem k překročení délky oprávněného pobytu žalobce v ČR o 90 dnů ze 180 v schengenském prostoru.
4. **Žalovaná ve vyjádření k žalobě** odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
5. **Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
6. Soud zjistil **ze správního spisu** ve vztahu k žalobním námitkám z úředního záznamu policie z 25. 1. 2021, že žalobce kontrolovala hlídka policie v Prostějově na autobusovém nádraží poté, co byl vykázán z autobusu pro silnou opilost a agresivitu. Žalobce měl v cestovním pase vyznačen poslední vstup na území smluvních států 22. 9. 2018. Policie lustrací zjistila žalobce v evidenci nežádoucích osob s platností od 25. 7. 2019 do 13. 10. 2020. Žalobce nepředložil žádné oprávnění k pobytu. Policie zajistila žalobce a odvezla na protialkoholní záchytnou stanici. Žalobce byl v minulosti vyhoštěn, ale neodcestoval, proto byl zadržen pro podezření z přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a bude s ním zahájeno správní řízení o vyhoštění.
7. Podle úředního záznamu policie z 24. 1. 2021 bylo žalobci naměřeno 2,81 promile alkoholu v dechu, choval se k hlídce agresivně a odmítal spolupracovat.
8. Podle cizineckého informačního systému i otisku přechodového razítka v cestovním pase žalobce vstoupil do schengenského prostoru za účelem turistiky 18. 9. 2018.
9. V předcházejícím případě žalovaná rozhodnutím z 24. 7. 2019 zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí policie z 27. 2. 2019 o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců na dobu jednoho roku (žalobce pobýval v ČR bez víza, ačkoli k tomu nebyl oprávněn). Žalobu proti citovanému rozhodnutí zamítl Krajský

soud v Brně 30. 9. 2019 (sp. zn. 32 A 55/2019). Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) zamítl kasační stížnost proti citovanému rozsudku 28. 11. 2019 (sp. zn. 4 Azs 390/2019).

10. **Žalovaná v napadeném rozhodnutí** uvedla, že policie vydala rozhodnutí o vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a 9 zákona o pobytu cizinců, protože žalobce pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu a opakovaně porušoval právní předpisy. Vydání citovaného rozhodnutí je přiměřené porušení povinností. Žalobce mařil výkon správního rozhodnutí a opětovně pobýval v ČR bez oprávnění k pobytu. Žalobce pobýval v ČR bez platného oprávnění k pobytu od 13. 10. 2019 do 24. 1. 2021, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalobce mařil výkon správních rozhodnutí od 13. 10. 2019 do 13. 10. 2020. Zkrácení doby vyhoštění ze tří na dva roky žalovaná odůvodnila tím, že žalobce pobýval v ČR neoprávněně „jen“ od 13. 10. 2019, nikoli od 25. 7. 2019, jak uvedla policie. Doba dvou let je navíc v souladu s rozhodovací praxí.
11. K odvolacím námitkám, které byly obdobné se žalobními, žalovaná uvedla, že považuje zjištění skutkového stavu za dostatečné. Žalobce naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a 9 zákona o pobytu cizinců. Žalobce měl možnost se k věci vyjádřit a seznámit se s podklady rozhodnutí. Policie posuzovala i otázku přiměřenosti vyhoštění jako zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Policie zjišťovala i skutečnosti ve prospěch žalobce. Otázka zavinění není v daném případě relevantní. Správní vyhoštění není trest, ale opatření v oblasti přistěhovalectví, preventivní opatření vyjadřující zájem státu, aby se na jeho území nezdržovali cizinci, kteří nedodržují právní předpisy o pobytu cizinců. Právo cizince pobývat na území ČR nepatří mezi základní lidská práva. Stát projevuje svou suverenitu tím, že rozhoduje o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků.
12. Relevantní v daném případě není ani tvrzení žalobce o tom, že se od roku 2018 choval slušně mimo jeden excus z 24. 1. 2021, kdy popíjel s kamarády alkohol a pak chtěl užít hromadné přepravy, což mu nebylo umožněno pro silnou opilost. Relevantní není ani to, že žalobce měl v ČR přítelkyni, se kterou již vztah ukončil. Relevantní je skutečnost, že žalobce pobýval nezákonně v ČR bez oprávnění k pobytu a mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, porušoval tedy právní předpisy.
13. Žalovaná nemohla zohlednit ani to, že žalobce je zdravý, v produktivním věku, s dospělou osobností, chce si založit rodinu a zařídit bydlení v ČR a má zájem o výdělečnou činnost, protože na Ukrajině není dostatek pracovních příležitostí a žalobce v ČR očekává lepší životní podmínky. Pokud chce žalobce v ČR pracovat, je povinen zajistit si a dodržet podmínky, za kterých toto lze. Žalobce si musel být vědom následků rozhodnutí o předchozím správním vyhoštění. Pouze svým jednáním se žalobce dostal do situace, kdy byl opětovně vyhoštěn, kdy byl zapsán do evidence nežádoucích osob a byl mu zakázán vstup na území EU. Žalobce může pobývat a pracovat v místě, kde bude mít povolen pobyt a zaměstnání, což nemusí být výhradně ČR. Žalovaná ani policie, která vydala rozhodnutí o správním vyhoštění, nejsou oprávněny posuzovat žádosti o pobyt a odstraňovat tak tvrdost zákona. Žalovaná zjistila z cizineckého informačního systému, že žalobce žádnou žádost o povolení k pobytu v ČR nepodal.
14. Žalovaná posuzovala i délku pobytu žalobce v ČR a přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života. V průběhu správního řízení žalobce neuvedl žádnou konkrétní vazbu, která by ho pevně a trvale poutala k ČR, aby rozhodnutí o vyhoštění z území EU bylo možné považovat za nepřiměřené. Žalobce ani neuvedl konkrétní důvody, které by mu

bránily v návratu na Ukrajinu, ani neuvedl nebezpečí, které by mu tam hrozilo, ani žádnou překážku, která by mu v návratu bránila. Žalobce nemá v ČR žádné společenské, kulturní ani ekonomické vazby a nevlastní zde žádný majetek, má se kam vrátit a žádné okolnosti mu nebrání vést rodinný život na Ukrajině. Při zkoumání přiměřenosti žalovaná poměřovala zájem ČR na tom, aby zde pobývali cizinci, kteří dodržují právní předpisy, a dotčení žalobce vyhoštěním a dospěla k závěru, že vyhoštění je pro žalobce únosné. Vyhoštění je vždy zásahem do života cizince, avšak neexistuje základní právo cizince na pobyt v ČR. Žalobce porušoval právní předpisy ČR. Ukrajina je bezpečnou zemí podle vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění vyhlášky č. 68/2019 Sb. (dále jen „vyhláška č. 328/2015 Sb.“), proto policie nevyžadovala závazné stanovisko k možnosti vycestování.

15. Z protokolu o výsledku žalobce z 25. 1. 2021 soud dále zjistil žalobcovo vysvětlení k dotazům policie, že o správním vyhoštění věděl, ale musel by kvůli podání žádosti o pobyt v ČR vycestovat na Ukrajinu, což se mu nechtělo. Žalobce věděl, že byla zamítnuta i kasační stížnost a že byl vyhoštěn, ale měl tu přítelkyni, tak nevycestoval, nechtěl ji opustit. Byla to Češka, měla 28 let a jmenovala se M. a víc o ní nevěděl. Žalobce se s ničím neléčil, léky nebere, je svobodný, bezdětný a v schengenském prostoru nemá žádné příbuzné. Žalobce na Ukrajině nemá žádný majetek, návratu na Ukrajinu se neobává, nebydlí ve válečné oblasti, ale nemá žádný důvod se tam vrátit, od roku 2018 je stále v ČR. Žalobci na Ukrajině nehrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest nebo jiné vážné nebezpečí, není s ním vedeno žádné trestní řízení, nemá s nikým problémy, v EU o azyl nežádal. V případě vyhoštění vycestuje dobrovolně a rozhodnutí o vyhoštění bude respektovat. Společnou domácnost s občanem ČR či EU nesdílí, vyhoštění nebude nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého nebo rodinného života. Na území EU nežije osoba, kterou by měl v péči či měl vůči ní vyživovací povinnost. Žalobce nemá k ČR či jinému státu EU žádné společenské, kulturní a jiné vazby, nemá zde pohledávky ani majetek, žalobce potřebuje na vycestování na Ukrajinu 14 dní, s protokolem souhlasil.
16. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
17. Námitky žalobce byly velmi obecné a téměř totožné s žalobními námitkami ve věci sp. zn. 32 A 55/2019, vedené Krajským soudem v Brně, jehož rozsudek o zamítnutí žaloby potvrdil NSS rozsudkem z 28. 11. 2019, č. j. 4 Azs 390/2019-27. Jmenované soudy přezkoumávaly rozhodnutí žalované o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.* Žalobce v tomto případě podle žaloby ve správním spise hlídce policie v rámci pobytové kontroly na ubytovně v Brně nepředložil žádné vízum či oprávnění k pobytu. Jeho pobyt od 22. 9. 2018 (podle přechodového razítka do schengenského prostoru) mohl trvat 90 dnů během 180 dnů. Žalobce však po uplynutí 90 dnů, tj. do 20. 12. 2018 nevycestoval a nepožádal o oprávnění k pobytu. Žalobce již při výsledku v této věci uvedl, že na Ukrajině má matku a sestru, může bydlet v bytě a chce odjet (srov. citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně).
18. V nyní posuzovaném případě byl žalobce vyhoštěn podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, podle kterého *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na*

*území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, **pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn**, a současně podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, podle kterého **policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, **porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*****

19. Mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, že žalobce pobýval od 23. či 24. 9. 2018 (dle jeho slov, viz bod 10 citovaného rozsudku krajského soudu) na zdejším území (pojem, „území“ zahrnuje podle § 1 odst. 1 zákona o pobytu cizinců území ČR) bez platného oprávnění k pobytu. Podle zjištění policie žalobce do vydání napadeného rozhodnutí o vízum nepožádal (šestá strana napadeného rozhodnutí, předposlední odstavec). Ani ze správního spisu a založených výpisů z cizineckého informačního systému se nepodává, že by žalobce kdykoli podal jakoukoli žádost o oprávnění k pobytu, ostatně to žalobce ani netvrdil. Žalobce při výslechu 25. 1. 2021 k dotazu policie, zda požádal v některé zemi EU o azyl, uvedl, že ne.
20. Policie a žalovaná rozhodly o vyhoštění žalobce dále z důvodu, že porušoval opakovaně právní předpis a že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřené porušení, které tento předpis stanoví. Jako právní předpis, který žalobce porušoval, žalovaná označila § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, který žalobci ukládá povinnost pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu, pokud tento zákon nestanoví jinak.
21. Žalovaná posuzovala přiměřenost vyhoštění s tím, že žalobce pobýval bez platného oprávnění k pobytu na území opakovaně a po zamítnutí odvolání, žaloby i kasační stížnosti v předcházející věci z území nevycestoval, přestože věděl, že je povinen vycestovat. Žalobce věděl od svého zástupce o všech rozhodnutích a při výslechu 25. 1. 2021 uvedl, že nevycestoval, protože zde měl přítelkyni. Ani tato, ani žádná jiná okolnost označená v žalobě však nevylučovala povinnost žalobce vycestovat z území ČR.
22. Žalobce naplnil skutkové okolnosti podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 4 a 9 zákona o pobytu cizinců a policie neměla jinou možnost než rozhodnout o vyhoštění žalobce. Tomuto rozhodnutí by mohlo zabránit to, že by vyhoštění znamenalo pro žalobce nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce dle jeho slov však rodinný život v době vydání přezkoumávaného rozhodnutí o vyhoštění v ČR ani EU nevedl.
23. Při výkladu respektu k soukromému životu jedince judikatura Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) imigrační historii cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (srov. např. rozsudek velkého senátu ESLP z 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, a rozsudky z 31. 1. 2006, Rodrigues da

Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, či z 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09).

24. Pro výklad neurčitého právního pojmu nepřiměřeného zásahu do soukromého života je třeba uvést, že žalobce porušil opakovaně imigrační pravidla a nevyvinul od 20. 12. 2018 žádnou snahu o legalizaci svého pobytu, aniž by mu v tom bránila jakákoli překážka. Žalobce od 20. 12. 2018 do vydání napadeného rozhodnutí neměl na území ČR ani EU žádný pobytový status. Žalobce netvrdil, že by měl k ČR či EU vazby sociální nebo kulturní. Policie a žalovaná proto správně poměřovaly zájem státu na tom, aby zde pobývali cizinci, kteří respektují právní předpisy, a na tom, aby zde nebyl nepřiměřený zásah do soukromého života žalobce.
25. Ačkoli žalovaná ani policie výslovně nezmínily, že žalobce mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění z 27. 2. 2019 (druhý důvod vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců), žalobce naplnil i okolnosti tohoto ustanovení. Ačkoli žalobce (i dle svého vyjádření) věděl, že má povinnost vycestovat z území, neučinil tak. Podle § 337 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, se rozumí mařením výkonu úředního rozhodnutí o správním vyhoštění to, že se adresát tohoto rozhodnutí zdržuje na území ČR, ačkoli bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění. Jinými slovy, rozhodnutí o správním vyhoštění z 27. 2. 2019 nebylo fakticky vykonáno v důsledku chování žalobce.
26. Z uvedeného se podává ve vztahu k žalobním námitkám, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně, v souladu s § 3 a 50 a násl. správního řádu a policie správně podřadila tento zjištěný skutkový stav pod citovaná ustanovení zákona o pobytu cizinců. Žalobce jiný skutkový stav neprokázal, ani netvrdil. Intenzita porušování zákona o pobytu cizinců ze strany žalobce v době od 20. 12. 2018 do doby vydání napadeného rozhodnutí narůstala a dosáhla rozměru, kdy nešlo o pouhé bagatelní překročení doby povoleného pobytu, ale nelegální pobyt dosáhl téměř dva a půl roku. Žalobce naplnil hypotézu citovaných právních norem, policie neměla prostor pro správní uvážení a nemohla rozhodnout jinak.
27. Námitka žalobce, že žalovaná či policie měly v napadeném rozhodnutí odstranit tvrdost zákona a udělit žalobci oprávnění k pobytu, se mívá s přezkoumávaným rozhodnutím. Povolení k pobytu se uděluje na žádost a napadeným rozhodnutím správní orgány rozhodovaly o vyhoštění žalobce jakožto o opatření migrační a návratové politiky, nikoli o jeho žádosti o povolení pobytu. Zákonodárce nestanovil v rámci návratové politiky, že by v rámci správního vyhoštění mohlo probíhat řízení o povolení k pobytu. O odstranění tvrdosti správního vyhoštění rozhoduje policie v souladu s § 122 zákona o pobytu cizinců.
28. Délku správního vyhoštění (dva roky z možných pěti let) žalovaná odůvodnila přesvědčivě a odpovídá správní praxi a posuzovanému případu (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 1 A 16/2021-31, kde šlo o první překročení doby povoleného pobytu o šest měsíců, nebo rozsudek téhož soudu č. j. 16 A 7/2021-17 či rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 42 A 3/2021-19).
29. Žalobce může právo na svobodnou volbu povolání realizovat v souladu s čl. 26 odst. 1 a zejména čl. 26 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, podle kterého však zákon může pro cizince stanovit odchylnou úpravu. Takto stanovené právo neumožňuje žalobci ignorovat zákon o pobytu cizinců a povinnost pobývat v ČR s platným oprávněním k pobytu. Žalobce ostatně netvrdil ani to, že by splňoval humanitární či solidární důvody podle čl. 11 odst. 3, resp. 6 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při

navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“). Žalobce není těžce nemocný či postižený, nepochází z oblasti postižené katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory ani neuvedl jiné závažné důvody, které by bylo na místě uvážit v případě žalobcova vyhoštění.

30. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II) a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se žalované náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 15. července 2021

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně